

tirallines

JUNY 2015 - ANY XVIII - NÚMERO XXXVII

EDITORIAL

JUNY

2015

Ja hi tornem a ser!!!! Un nou final de curs i una nova revista, la segona d'aquest curs. Aquest cop la revista té un caire literari, i està dedicada especialment als nostres infants. Com sempre, hem comptat amb col·laboracions valuoses que ens ajuden a fer que la nostra revista deixi empremta, col·laboracions com les d'en Francesc Pané i Ramon Camats, en aquesta edició.

En aquest número s'han inclòs els textos guanyadors dels Jocs florals de la diada de Sant Jordi, la festa gran de la nostra escola, i també els dibuixos guanyadors del concurs de dibuix. Altres continguts són les faules de l'obra de teatre que els pares i mares van representar els passat dia 4 de juny escrites per la Sònia Carrasco qui també ens ha regalat unes poesies i un petit conte, a l'igual que el Sergi Arbó.

També una nova promoció fa el pas cap a secundària i ens han volgut deixar una frase de vivència i de record del seu pas pel Sant Jordi. Tota la comunitat educativa els desitgem molta sort i que guardin el Sant Jordi en el seu cor.

I unes línies de balanç de l'AMPA del curs que ja s'acaba. El primer trimestre va tenir lloc una Jornada de reflexió amb el Daniel Gabarró anomenada "Educar en la felicitat" amb un èxit de participació i d'aprofitament per part de tots els que van assistir-hi. El mes de febrer vam tenir el plaer d'escoltar a en Joan Melé, una de les persones més influents dintre del món de l'economia social del sud d'Europa que amb la xerrada "Educació en valors, eina de transformació social" va ajudar-nos a reflexionar sobre com vivim i anem de societat. Joan Melé havia estat director de Banca Ètica i si no vau poder ser-hi la podeu veure al nostre web.

En motiu del tercer aniversari d'acampada escolar Lleida i de la jornada reivindicativa que vam compartir diferents comunitats educatives en defensa d'una educació pública de qualitat el passat 4 de juny el grup de teatre de pares i mares de l'escola van fer una representació teatral que vam acompanyar amb un sopar informal amb entrepans fets pels nens i nenes de cycle superior. Creiem que no podem deixar de lluitar per una educació pública millor.

També hem gaudit d'una caminada per la Timoneda d'Alfés i hem continuat col·laborant amb l'escola.

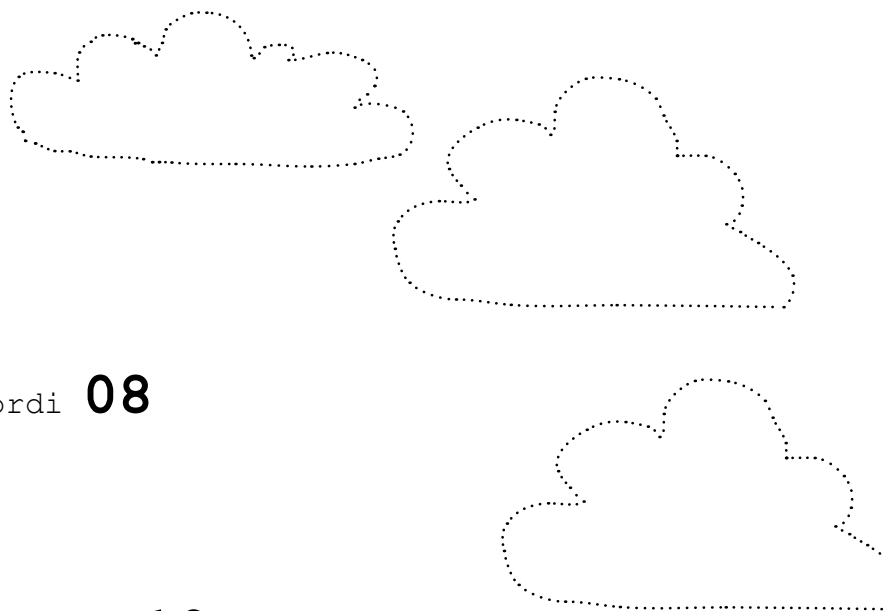
Com sempre no volem deixar de felicitar a l'equip de redacció de la revista pel seu esforç i treball i convidar-vos a visitar el web de l'AMPA on hi trobareu tota la nostra activitat i especialment podeu gaudir de tot el que passa al migdia a l'escola. Us animem a visitar-la!!

Bon estiu a totes i tots!

Núria Farré
Presidenta de l'AMPA

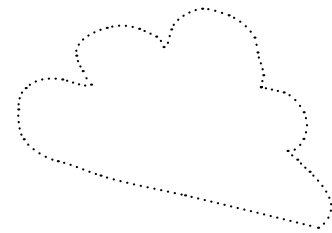
Sumari

Editorial	02
Canço de col·legi	04
El bagul dels records	06
Concurs de dibuix Festa Sant Jordi	08
El viatge de la Kione	11
Fotonovel·la	14
El moltó negre	16
Faules per viure, faules per conviure	19
Poesies	29
Histories d'una nena feliç	30
Abel	32
Textos guanyadors Jocs Florals 2015	33
Notíties	41
El termòmetre	44
Passatemp	46

LLEIDA

CANÇÓ DE COL·LEGI

Prou sé que encara sóc infant!
La meva vida és un rajolí;
però en el meu cos de ratolí
sento com creix tot un gegant!

Cada dia aprenc de nou,
I quan em colgo entre llençols
penso que el món tan sols
és gràcies al saber que es mou.

Vegeu, sinó, com és això
que als llibres és escrit
sobre la ciència i l'esperit
i que diuen que és tan bo:

L'Astronomia és un misteri:
la Terra sempre volta i gira
però la panxa no se li regira,
ni es mareja gens el planisferi

Penseu també en la Matemàtica:
renoi, quina ciència tan exacta!
De fer un quatre ara es tracta,
amb dos dosos, de forma
automàtica!

I totes les paraules de l'Idioma?
N'hi ha deu mil i vénen a diari...
Em fico dins del cap el diccionari
i a escriure amb el llapis o la ploma!

I què en direu, de la Geografia?
Qui no en sap, en els mapes ja
confia.
Muntanyes i valls, i mars i rius...
D'aquest país, la capital me'n dius?

I ara arriba caminant la Història:
De les guerres, ja en sento la
cridèria.
I és dels temps de pau me n'agrada
el treball, el progrés i l'abraçada.

Quan sóc en temps de Plàstica
poso les mans a fer gimnàstica:
van de bòlid la pintura i les tisores
que per acabar em falten hores!

La Música és tota meravella.
Si no tinc timbal, uso una paella.
A una canya, si no hi ha flabiol,
li trec un fa, un re, un do i un sol.

I, doncs, de l'Ètica i la Religió?
Totes dues fan l'explicació
de la conducta que ens convé:
"amb tu i els altres, porta't bé!"

De la Física, les lleis ja sé a parells:
Un motor encén el foc al ventre,
avall, una roda llisca sempre,
sobre l'aigua, floten els vaixells.

El que més adoro són les Naturals:
solemne, el vol de les àligues reials,
a la bossa del cangur, la cria creix,
la balena, vés per on, no és un peix!

Talment una baldufa em moc
a l'hora que toca la Gimnàstica:
corro, salto, xuto i tot és poc
per fer-me la figura més elàstica.

Prou sé que encara sóc infant
i que els mestres m'esperen a
l'escola.
De vegades hi vaig esbufegant
i alegre, a dies, com una castanyola.

No només hi ha llibres, al col·legi:
al pati, amb els amics i les amigues,
riem perquè la tristor no ens vegi
i parlem tot mirant-nos les
formigues.

Però si només jugo, i no treballo,
i si amb la peresa no em barallo,
em perdo les coses de la ciència
i tinc problemes de consciència!

És veritat que encara sóc infant
però faig camí tot caminant.
I a poc a poc, al cap em brilla
el que duc a dins de la motxilla.

Francesc Pané

la teva botiga d'aliments de qualitat cooperativa

Ja ets del

"Club Qēviris"?

2%

descompte
en les vostres
compres

Subscriu-t'hi ja

i gaudeix d'avantatges exclusius!

Subscriu-t'hi ja a la nostra web: www.qeviris.com

LLEIDA

A 2 minuts
de la plaça Europa,
direcció Vielha

LES NOSTRES BOTIGUES

TARRAGONA

Al carrer Colom, 3
darrere del
Mercat Central

www.qeviris.com

EL BAGUL DELS RECORDS

- Jugàvem a fantasia: érem personatges de sèries de dibuixos.
- Quina felicitat, quan jugàvem a parvulari: al pont, al sorral.
- La Montse ens va donar la benvinguda a primer, des d'aquell moment m'he sentit en una gran família.
- Compartir aquests anys amb la gent que m'estima.
- A quart llegia un conte als de P-5, em miraven amb un somriure i curiositat.
- Anirem a l'institut però sempre al meu cor estareu.
- M'hagués agradat estar aquí més temps.

- Que bé que ens ho passàvem, les estones a la biblio amb la Montse.

- A segon, un enigma vaig resoldre i em va evocar molta felicitat.

- Recordo el primer dia a primària, quan vam visitar tota la resta de classes.

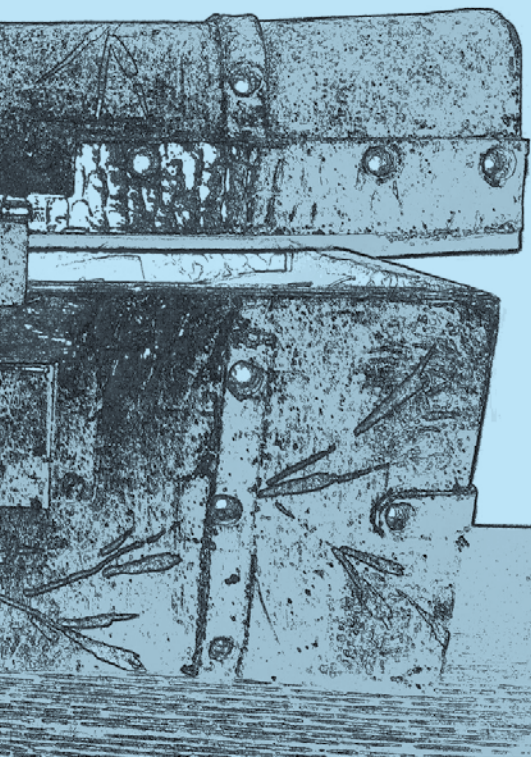
- Els sentiments viscuts, llegint amb la Montse.

- Tots els dies han estat molt especials, al costat dels mestres i els companys.

- Sempre recordaré el temps que he passat amb vosaltres.

- Gràcies a vosaltres, hem pogut ser millors.

- Sempre us recordaré.

CONCURS DE DIBUIX

AINA MONSÓ 1R

OLIU MASIP P3

ENAR HORTIGÜELA P3

MARTINA SEMIS P5

FESTA SANT JORDI

ANDREA RUBIO 4+

DANI NAVAS 6È

QUERALT TRULLOLS P4

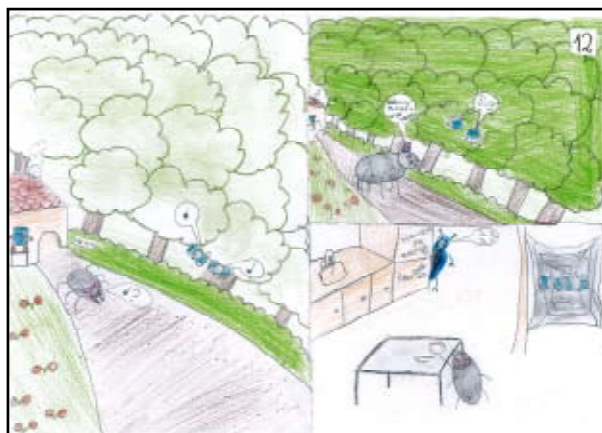
JAN ANGLADA 3R

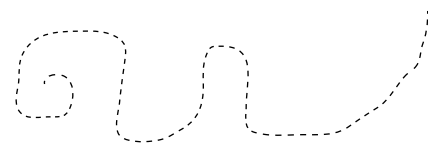
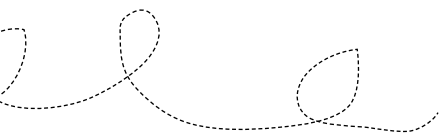
POL PLA 2N

JÚLIA MONSÓ P3

SOFIA MARTINEZ 5È

Quan cada instant del viatge esdevé un record

kariba viatges **Gamon** autocars

☎ 973 75 00 90 www.autocarsgamon.com

El viatge de la Kione

Nit fosca i freda de desembre. Tornava a peu cap a casa, després de treballar. Visc a prop de la feina i la passejada m'ajuda a diluir la tensió acumulada durant el dia, em senta bé. El carrer és solitari, fosc, deixat. Recórrer-lo sempre es fa més llarg del què és en realitat. Allí la vaig veure per primera vegada. Al passar pel seu costat, distret com anava en les meves cabòries, no m'hi vaig ni fixar, però el seu estremiment em va cridar l'atenció. Ella devia estar mig endormiscada, per això l'havia sorprès la meva presència, inesperada a aquelles hores. Vaig fer un parell de passes més i em vaig aturar. Sense acabar de girar-me del tot, la vaig mirar. Tota ella era un tremolor. Vaig calcular que deuria tenir uns nou o deu anys, magra, bruta i, sobretot, desamparada. Vaig decidir apropar-m'hi, però ella s'arraulí encara més contra les parets de la vella fàbrica de congelats, com si vogués formar-ne part, confondre's amb el mur mateix per fer-se invisible. Tot just ens il·luminava la claror agònica d'un fanal massa elevat. Si l'entrant que feia la cantonada no hagués sigut un obstacle hauria provat de fugir, però, d'altra banda, la por i les escasses forces que li quedaven també li ho impediren. Vaig percebre la derrota i la seva tristor resignada. Encara va provar de fer-se un cabdell, les cames doblegades i el cap entre els braços mentre, malfiada i furtiva, esguardava les meves intencions. Em vaig ajupir a la seva alçada i, molt a poc a poc per no espantar-la encara més, vaig treure de la butxaca petita de la motxilla una barreta energètica de xocolata i un plàtan, que no m'havia menjat per esmorzar. Li ho vaig oferir allargant els braços. Ella m'examinà directament els ulls. Després va dirigir la mirada a la meva mà esquerra, la barreta, a la meva mà dreta, el plàtan. Amb un moviment meteòric va capturar la barreta i la devorà en un instant. Tornà a mirar la meva mà dreta per comprovar si encara li oferia el plàtan. Li vaig donar. Ara els seus moviments i la seva ingesta foren més pausats. Satisfet, li vaig dedicar un somriure que rebotà en un mur de gel. No és senzill obtenir complicitats d'una vida que només ha conegut misèria i rebuig. Jo era a l'altre costat de la barrera, a anys llum de la seva situació, i tots dos ho sabíem. Malgrat tot, érem al principi d'una relació.

Les nits següents van transcórrer de manera similar. Tots dos acudíem a la cita esperada durant el dia, bé que per motius ben diferents. Jo li duia menjar, roba neta i sabates per substituir el número quarantadós d'home que li havien nafrat els peus. A mesura que passaven els dies la Kione m'anava fent confiança i començà a explicar-me les peripècies dramàtiques de la seva curta vida. Enraonàvem en francès, que jo havia estudiat a escola, i era idioma oficial al seu país, Burundi. Una terra assolada per la guerra, la misèria i la SIDA. Com havia predit, la Kione tenia deu anys, i en feia tres que havia fugit de les planúries del nord, on tot el seu poblat es dedicava a la pagesia i el pastoreig. Els seus pares, amb els estalvis de tota una vida, la van empènyer a ella i a son germà gran, en Bakari, setze anys, a abandonar aquell pou de desesperança. Ells no podien marxar, s'havien de cuidar del Nathar, el fill de dotze anys que havia perdut les cames en trepitjar una mina antipersones. El seu pare els hi va dir que el destí era inequívoc, que no s'aturessin fins que arribessin a l'abundància, a la riquesa europea. Europa, el paradís.

El viatge va ser molt llarg, però no tot fou penós. Van travessar paisatges que no coneixien, van fer amistat amb altres com ells que seguïen la mateixa ruta migratòria del centre d'Àfrica, vorejant la República del Congo, massa perillosa. Tanmateix, potser a causa del que ja havien vist els seus vells ulls d'infant, gairebé

res els sorprenia. Ni tan sols la violència dels traficants de persones, que van intentar atacar-los en diverses ocasions, ni la molta gana i fred que van passar i que ja s'esperaven, ni els udols nocturns de les bèsties salvatges que sentien ben a prop. El seu objectiu era més fort que tot i els empenya a seguir endavant. Quan arribessin a Europa, somniaven els dos germans mentre descansaven abraçats, trobarien una feina i enviarien diners al papa, la mama i el Nathar per a què es reunissin amb ells.

– *Tornarem a estar tots junts, petita Kione*–, li deia en Bakari mentre li amanyagava els cabells, – *i mentrestant jo et cuidaré.*

Finalment va arribar el dia tan desitjat. Davant d'ells, el mar Mediterrani. A tan sols unes desenes de kilòmetres, Espanya, la porta de la salvació. Van esperar a les roques que es fes de nit, barrejats amb un centenar més d'aventurers ansiosos i expectants. Fins que un soroll greu, extenuat, s'anà fent cada vegada més nítid. Era el motor de la barca decaïda que els havia de transportar. Tot va ser molt ràpid, els mateixos homes que els havien conduït a les roques, van aparèixer de nou i els van començar a demanar els diners que tinguessin. En Bakari provà de guardar-ne uns quants, però un dels mafiosos vestit de militar i amb una gran barba, els hi prengué tots d'una manotada. Després, començaren a empènyer-los a tots cap a l'embarcació, cridant en una llengua que no entenien. Entre els fugitius hi havia homes, dones i nens. Un avi que caminava encorbat no fou prou àgil per saltar i caigué a l'aigua. Ningú s'oferí a ajudar-lo. Els mafiosos no permetien cap pèrdua de temps i els pegaven cops i puntades. La confusió era total. Amb els ulls esbatanats, tothom procurava reconèixer en qui tenia al costat a la persona estimada, al familiar, a l'amic. La Kione i el Bakari no es van deixar anar la mà ni un sol moment. Van ser dels primers d'entrar i van anar a petar a la proa del bot. Quan tothom va ser dintre, l'embarcació va virar a bavor i comença la travessa. Hores i hores de sotracs contra les onades que devoraven el silenci del passatge atordit fins que, finalment, la nau tocà fons a la sorra de Tarifa. Llavors tornaren els crits, molts de dolor, i els insults, perquè els uns als altres s'atropellaven per sortir. Tothom corria. Es dispersaren ràpidament per la platja. Ben aviat van escoltar el so eixordador de l'helicòpter sobre els seus caps, brandant un ganivet de llum que tallava l'espai com un meló. En Bakari i la Kione esbufegaven serra amunt. La marinada els impregnava amb el perfum de la pinassa. De sobte, el noi sentí cruixir el turmell i caigué a terra gemegant de mal. Se l'agafà ben fort amb les dues mans, com si així pogués disminuir el patiment. La Kione s'aturà al seu costat – *Què t'ha passat?– Me l'he torçat, em fa molt mal*– Giraren el cap vers la platja. D'allà dalt estant, els semblà que una munió de cuques de llum hi corrien excitades. Els havien parlat de la possibilitat que la policia vigilés la costa. Ara, equipats amb llanternes i, a jutjar pels lladrucs que sentien, assistits per gossos, es confirmà la hipòtesi. Els estaven buscant. La materialització del seu somni, doncs, depenia de què no els enxampessin. – *Corre!*– digué en Bakari a sa germana- *jo ara no puc continuar*– Es tragué un paper rebregat de la butxaca i li donà – *Vés a aquesta ciutat i busca al cosí de la mare, en Sefa. Jo em reuniré amb tu tan aviat com pugui. Ets forta, te'n sortiràs.* Li va fer un petó i cridà – *Marxa!*– La Bakari no el qüestionà. Fer-li cas li evitava el dilema de decidir si havia de quedar-se al seu costat. Viure per sobreviure comporta aquest avantatge, o actues ràpid o pereixes. Donà mitja volta i es perdé corrents en la fosca.

Així va ser com aquella nena intrèpida va fer cap a La Solana, la meua ciutat, i com jo la vaig poder conèixer. Del seu parent, ni rastre. Es devia haver buscat la vida en algun altre lloc. La crisi inesperada a casa nostra va fer bellugar molta gent per cercar noves oportunitats. Quan ets un desheretat no hi tens res a perdre. Així i tot, la Kione havia pogut espavilar-se. Com que aquí ningú la trobava en falta, era invisible als

ulls de tothom, fins i tot de les institucions que haurien pogut acollir-la. Era sorprenent, em digué, la quantitat de menjar que els supermercats i els restaurants llençaven a les escombraries. I també en la bossa de deixalles que el senyor en pijama, espadenyes i gosset tirava cada nit s'hi podia desenterrar un bon àpat. Gràcies a això havia pogut alimentar-se inclús millor que al seu poblat, on passava amb un vol de llet de cabra i dos sarpats de mandioca al dia.

La Selene i jo de seguida ho vam tenir clar. No teníem fills i ens vam plantejar sense embuts cuidar la Kione i proporcionar-li tot allò que no havia pogut tenir mai. Així doncs, vam començar a tramitar els permisos d'acollida que ben aviat ens van ser concedits. Vam intentar localitzar en Bakari, fins que les autoritats d'immigració ens van comunicar que havia estat capturat i retornat al seu país. La Kione s'adaptà molt bé a la nova vida. Per ella viure aquí era molt fàcil, l'essencial estava molt clar i ho apreciava. Mai s'enterbolia el cap amb pensaments superflus, com fem nosaltres de vegades. Els seus ulls irradiaven sempre una serena gratitud i jo crec que ens arribà a estimar de debò. Van ser uns anys meravellosos.

Un estiu, per vacances, vam poder anar tot un mes a Mwakiro, el seu poblat. El retrobament va ser, ja us podeu imaginar, molt emotiu: abraçades, llàgrimes, rialles. Al final de l'estada, però, ella i la seva família van tenir clar que, malgrat l'enyorança passada en tot aquell temps, el millor era que tornés amb nosaltres per acabar els seus estudis. La Kione va ser, en efecte, una noia precoç. Als catorze anys ja s'havia adherit a una colla de reivindicacions i lluites pels drets socials en diversos camps. Estava acostumada a picar pedra i res no la detenia. A hores d'ara, la petita Kione, la meva nena, ja és tota una dona que dirigeix un ambiciós projecte de desenvolupament educatiu a Burundi, al front d'una organització de renom internacional.

Quan ella va marxar, la meva dona i jo, com si una espècie de fabulós sortilegi s'hagués esvanit, vam decidir seguir també camins diferents. Vam vendre la casa i el cotxe i ens vam repartir els diners. Ja sense lligams materials, vaig deixar la feina que sempre havia estat una llosa per a mi. Subsisteixo ara com puc, picosant una mica aquí, una mica allà, i sóc més lliure que mai, més lliure que molts. En vaig aprendre de la Kione. Ella em va ensenyar el que és essencial.

Sergi Arbó

SIGNIFICAT DELS NOMS DELS PERSONATGES

- KIONE: algú que surt del no-res.
- BAKARI: protector.
- NATHAR: petites peces disperses
- SAFA: la claredat, la puresa, la serenitat.

Un ventall de propostes ludodidactives per compartir amb la família, els amics i els veïns. Arrosos, fideuats i fideus, amanides amb peix de mar, pa, tradicionals i gegants. Truques populars, divertides, entretingudes...

QUITRIA, una nova proposta d'oci que neix de la cooperació i el treball conjunt entre la divisió d'alimentació de 7 i TRIA i la Companyia de Jocs Quitria.

QUITRIA US OFEREIX

***PACK BÀSIC DE MENJAR I JOC**
Serveis de catering clàssic i popular (fideuats, arrosada, carne a la brasa...) + espai de joc gegants per a petits i grans.

***AVUI JUCO A CASA**
Una casa plena de sorpreses (jocs, maquetatge, inflable, etc...) amb tot el necessari per celebrar una festa d'aniversari.

7 i TRIA
C. Cisa de Barcelona, 83
08040 SANT ANDREU LA BARÇA
Tel. 93 882 10 43
info@quitria.cat

FOTONOVEL.LA

FILM 2 B-2

7

FILM 2 B-2

8

FILM

6A

7

7A

8

FILM 2 B-2

7

FILM 2 B-2

8

FILM

6A

7

7A

8

FILM 2 B-2

7

FILM 2 B-2

8

FILM

6A

7

7A

8

EL MOLTÓ NEGRE

*¡Bèsties de la Noguera i de l'Urgell!
¡Germans de tota terra i clima!
Pareu l'orella a la meva dita
que esborra un futur mesell.*

*Sapigueu que aviat un dia arribarà,
quan la tirania de l'home farà fallida
i els esplèndids prats del Pallars Sobirà
només seran trepitjats pel bestiar.*

*Proscriurem cenyidors i jous,
Farem desaparèixer els arnesos,
es rovellaran campanes i esperons
i mai més no treballarem per cap sou.*

*¡Unim-nos en un ramat, serem forts!
¡El Pastor no és el nostre senyor!
¡Siguem lliures, matem el Pastor!*

Cant del Moltó Negre
(en honor de George Orwell)

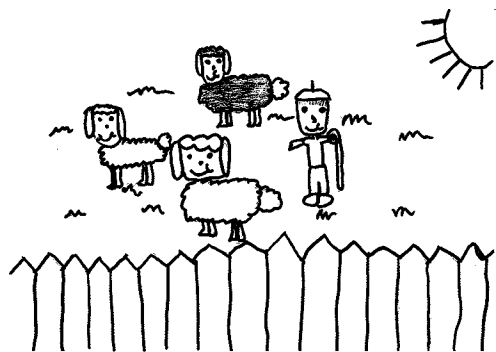
El Pastor és el nostre senyor, amb ell no ens manca res, fill meu –li va dir l'ovella mare a l'anyell petitet mentre tornaven al tancat–, ens fa descansar en prats deliciosos, on podem pasturar a pler, ens mena al repòs vora de l'aigua, ens guia sempre per camins segurs i, de retorn a la cleda, ens aixopluga amorosament mentre esperem l'albada.

—Però mare, jo voldria anar per un altre camí i pujar al turonet i menjar d'aquella herbeta que s'hi veu.

—Què dius beneitet? –li replicà la mare dolçament–, els camins per on ens du el Pastor són els més segurs, què hi guanyaries de sortir-te'n? Uns brots de pastura més tendra, potser? I a quin preu! Podries prendre mal, trencar-te una poteta i al damunt guanyar-te un lladruc i qui sap si una mossegada del gos de l'Amo.

—Però mare, jo voldria sortir del tancat per les nits, quan fa aquella lluna plena tan bonica, i s'hi veu tan bé per córrer i saltar entre les bardisses.

—No es pot sortir del corralet, fill, el Pastor l'ha disposat expressament per a nosaltres perquè no se'ns puguin menjar els llops que campen per la nit. Ja sé que t'agradaria molt grimpar i saltar entre la verdina i

els matolls, però què hi guanyaries? Quin perill, Déu meu, tot solet en la tenebra curulla de llops!

—Però mare, —insistia l'anyell— el tancat és molt petit i no ens hi podem remenar.

—Has de pensar, fill meu, que el Pastor només mira per nosaltres, que som la nineta dels seus ulls. Va fer el tancat a contracor, perquè ell prou que voldria que poguéssim campar lliurement, però, ja saps, aquesta curiositat nostra, aquest deler de vagarejar, de grimpar i de fer el que ens plau ens és un perill car ens exposa a la urpada i al queixal dels llops. El Pastor fa el que no som capaços de fer per nosaltres mateixos: vetllar-nos i protegir-nos.

—Mare, però el Moltó Negre, l'esguerrat, diu que el Pastor és més perillós per a nosaltres que els mateixos llops. Sovint ens parla d'un lloc que s'anomena «escorxador» i diu que hi tenen lloc coses terribles; es veu que un dia, cap al tard, quan encara no era coix, es va distraure rosegant un matoll i després no va saber trobar el camí. Buscant la masia va anar a parar al poble, on va passar la nit arrecerat a la vora d'un paller. L'endemà, abans que el trobessin, i mentre vagava sense saber on anar, es va trobar amb uns moltons tancats en una cleda de ferro a la vora d'un edifici d'on eixien uns esgüells esfereïdors. Uns homes venien de tant en tant a buscar-ne un i cap dels que així entraven no tornava a sortir més.

—Com pots creure't res del que diu el Moltó Negre? —li replicà la mare, una mica amoïnada—, que no saps que odia l'Amo des d'aquell dia que el gos d'atura el va queixalar perquè s'apartava del camí. Com que ara ja no ho pot fer, es dedica a omplir-vos el cap de vent i de mals consells. En això, i en totes les altres coses, és ben bé fill del seu pare —que el Senyor hagi perdonat: el Marrà Fosc, que es va estimbar al barranc espadat quan fugia. Tots els de la nissaga dels Negres són iguals, fill meu, tots conten les mateixes històries, tan de bo se'n perdi la mena. Com et pots creure que el Pastor ens vol mal? Com pots donar crèdit a aquesta insídia? Que no veus com pateix per nosaltres quan ens perdem i que fins i tot en dissabte surt a cercar l'ovella perduda en la cinglera i com la du a coll i com la guareix de les seves ferides i com en té cura fins que es posa bona! Per una ovella morta de malaltia he vist plorar aquest home, i un dia que el llop en va arrabassar una el vaig veure renegar i esquinçar-se els vestits, i va fer el jurament que l'ovella seria venjada; l'endemà, al capvespre, cinc caps de llop coronaven la porta del tancat. ¿Vols més proves d'un amor sense parió?

Quina perversitat dir que l'Amo, que per nosaltres donaria la vida, hagi de fer-nos matar un dia llunyà! Mira que se n'ha de ser de dolent per ordir una cabòria tan maliciosa. Fill meu, no vull pas que et facis més amb aquest marrec, només et portarà problemes, ja ho veuràs.

—Però el Negre té raó, mare, que el Pastor no ens deixa fer res. Els xaiets no podem sortir de la filera sense que el seu gos ens bordi, i no ens permet jugar a empaitar en el bosquet d'alzinars ni en els bancals de les oliveres.

—Ai! Fill meu, fill meu, que n'ets de tossut! Encara no comprens que l'obediència al Pastor és la nostra raó de ser, i la nostra lleialtat el pagament a les seves fatigues, treballs i suors. Què fariem sense ell? De què menjaríem? On ens aixoplugaríem? Qui ens protegiria de les bestioles? Qui ens guardaria de tot mal? A qui ens encomanaríem en les nits d'angoixa?

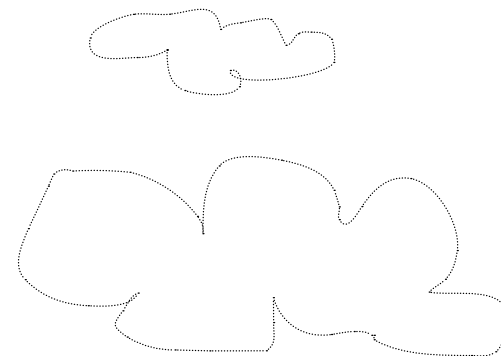
—Mare, però és que no ens deixa ni remugar a les nits perquè fem soroll, i si belem massa s'enfada i ens pega amb la gaiata.

—Fill meu, has de saber que si l'Amo ens pega és perquè ens estima; vaja, que només ens estima si ens pega..., o potser era una altra cosa: que només si ens pega ens estima. Bé, de tota manera és igual, tu ja m'entens, que jo mateixa també et pego quan no em fas cas. La disciplina és necessària pel bé del ramat; bé cal que n'hi hagi si no volem que tot vagi a mal borràs. Fixa't en el que els passa als que desobeeixen. La ira del senyor els cau al damunt com un llamp, són proscrits i maleïts per sempre i la taca embruta la seva descendència per les generacions a venir. Ningú no escapa a la seva mirada, el seu ull és omnipresent, la comarca sencera és el panòptic de l'Amo. En fi, que un moltó com cal ha de fer-se al costum dels moltons. Les seves potes l'han de dur on vol la voluntat de l'Amo i no els seus capricis. I la voluntat de l'ovella no pot ser, no ha de ser altra que la de pertànyer a la ramada, car fora d'ella només hi pot viure una bestiola salvatge o un home.

D'aquesta manera ensinistrava l'ovella el seu anyell, en els principis de l'obediència i la servitud de la disciplina ovina l'ensenyava. I no eren pas dolents els seus consells. A la granja eren els millors si hom volia conservar la vida i el favor de l'amo. Certament, el pastor s'estimava les seves ovelles i per elles patia i s'escarrassava dia i nit, i també ho és que les disciplinava per aconseguir la seva obediència, i que tot ho feia per amor. Llàstima que les coses es torcessin a l'hora funesta de la degollina. Però això no contradeia pas, en el fons del seu cor, la magnitud del seu amor.

Pel que fa a l'èxit dels sermons del Moltó Negre, ha arribat a les meves orelles que, tret de quatre bens desvagats i esmaperduts, cap membre del ramat no li va fer cas. I vaig sentir dir també a ovelles dignes de fe que el dia que els duien a matar, els xaiets cercaven el pastor amb ulls esbatanats i plens d'angoixa mentre s'oposaven a sortir de la cleda. Quan aquest va aparèixer se'l miraren alleujats i, confiadament, van pujar al camió sense oferir cap resistència.

Ramon Camats

FAULES PER VIURE, FAULES PER CONVIURE

EL VENT HA MARXAT

Un núvol petitó parla amb la seva mare:

-Mare, per què estem aquí reclosos, que no hi ha més cel per córrer, no hi ha més camps per mullar, ni altra plana que poder planejar?

La mare, es mira al seu fill tot fent-li una moixaina.

- Sí fill, deixa'm explicar-te una història: una vegada hi havia una terra en la que el vent molestava, perquè bufava fort, i el varen tancar en una gran gàbia.....

(el vent tancat en una gàbia)

- Deixeu-me sortir, us ho suplico, que no veieu que sense mi no hi ha pluja, ni núvols grisos, ni neu, ni gel, ni glaç?
- Que no sabeu, que si no hi sóc no tindreu sol?, que només la boira ho cobrirà tot?

(un arbre, a baix a terra)

- Estic trist, no hi ha claror. Qui ha estat capaç de tancar el vent, que m'acarona, que em bufa les branques amb el seu bressol suau, ...?

(un animalet petitó, buscant menjar a terra))

ianua
arquitectures

especialistes en restauració i rehabilitació
obra nova i reformes
informes, cèdules
assessorament tècnic

- Tinc gana, no veig res, on és el meu cau?
- Aquesta boira em gebra, no hi ha floretes, estic malalt....

El nuvolet, es mira la seva mare i li diu:

- Mare, doncs si el necessitem tant, perquè no el deixen anar?
- Per què ningú gosa, desafiar als altres,... Ningú és prou valent...
- Doncs hi vaig jo mare.

Moralitat: Tothom és necessari, ens necessitem els uns als altres.

L'ÓS

Aquesta és la història d'un petit ós, que es perdé dels braços dels seus pares, les armes d'uns caçadors l'espanten i corre cap dins del bosc.

- Mare, pare, on sou?
- Sóc molt petit encara, no vull quedar-me sol al bosc!
- Mare, pare, escolteu-me, sóc aquí perdut!

Però va passant el temps, els anys... I un llop, el pitjor depredador dels boscos, el vol enganyar, perquè el segueixi i així poder menjar-se'l.

- Són per aquí, osset, vine, vine al meu cau a descansar una estona.
- No! em fas por, em vols menjar! Sóc petit encara!

I així, fugint, altres bèsties que el veien sol el van voler enganyar. Passen els dies, i l'ós es fa gran, i aprèn a cuidar-se. Troba de nou al llop, però la seva reacció no és de por, no com la primera vegada.

- Fuig d'aquí ós, no em facis mal! No em xafis.

(L'Ós se n'adona que s'ha fet molt gros, i que el llop li té por)

- No corris covard, no sóc com tu! No vull enganyar-te com vas fer amb mi!

Però continua sol i trist.

Fins que un dia, tot caminant, sent la veu del seu pare i s'afanya a córrer, el reconeixen i es retroben, s'estimen i marxen junts.

DOS ÀNECS EN UN LLAC

Vet aquí dos ànecs en un petit llac, que s'estimen, s'adoren, aletegen junts, s'acaronen, ...

Neden, veient el seu reflex a l'aigua...

- M'estimes?
- Sí. Vine, no em deixis sol.

- No marxis, no t'allunyis, vigila.
- Deixa que et porti a la vora de les canyes, ens amagarem junts.
- No! vull quedar-me al mig de la bassa, on em toca el sol i la brisa, vull volar,...

Tot d'una, se sent un tret. L'ànec es desmaia, perquè li han tocat una ala. Els altres ànecs s'atansen, ...

- No! Deixeu-lo!
- És mort?
- No pot ser!

Però llavors se n'adonen que es belluga.

- Només és l'ala! És viu!

Ell tristíssim, plora veient que no podrà tornar a volar.

- No vull viure, sense volar, sense l'ala... Sense ser lliure, jo, així vull morir.

La seva parella, comença a treure's plomes del seu cos i les hi enganxa per què pugui tornar a riure i a volar.

Els demés, commoguts fan el mateix (els fa mal, és un sacrifici).

L'altre ànec l'acarona i el mima, mentre ell va reviscolant.

- Gràcies a tots, de cor, perquè amb les vostres ferides he recuperat la meua vida!

Somriuen i continuen nedant.

EL GALLINER

Una gallina cova els ous. Està tota cofoia, rodona.

Una cria de gatet s'atansa amb xafarderia. El gatet no té mare i intenta col·locar-se sota la panxa de la mare gallina.

A ella no li molesta gens la presència del gat.

Els ous es van trencant, van sortint els pollets.

- Mare, què és això negre que tens sota la panxa? Fa molta calor!
- Mareta, és molt peluda aquesta bola negra!
- Calleu, que dorm...(diu la gallina)

Hi ha un pollet petitet, el més menut, una mica maldestre i pallasso. Diu:

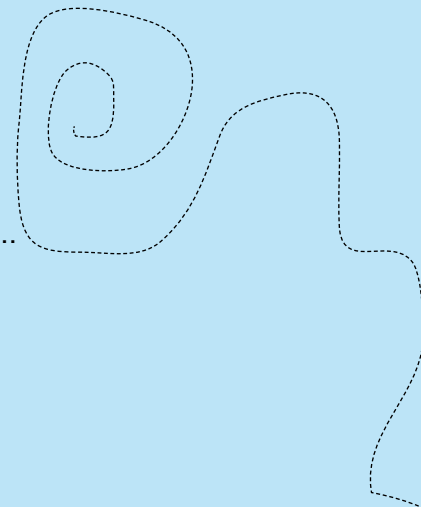
- Doncs a mi m'agrada, com que tinc poca ploma, em dona escalforeta...

I surten del cau tots plegats a donar un tomb, tot seguint la mare gallina.

El gat pregunta:

- Puc venir amb vosaltres? M'avorreixo!

Tots el miren una mica contrariats, però accepten.

El pollet més petit cau i es desorienta,... els fa riure.

El gat veu com el pollet es despista i marxa cap a una altra banda, i s'estranya. El segueix. Veu que li ha passat alguna cosa i el rescata.

La gallina, desesperada se n'adona que l'ha perdut. Però el gatet li torna el pollet, perquè l'ha pogut arrossegar fins a casa.

I tots contents.

VAQUES

Unes vaques pasturen, altres fan mitja, altres llegeixen revistes.

- Teresiiiiiiitaaaaa, que baixes a donar un tomb?
- Ja baixo (des del balcó), que acabo de veure la novel·la...

La Teresita, tota *repanxingada*, li diu al seu marit:

- Escolta Domingo, vés tirant, i ja que estàs sense fer res, planta el parasol i les estovalles pel berenar, que ara venim.

El Domingo, afirma resignat i es disposa a fer el que li ha manat la seva dona.

- Domingo! Ja que estàs aquí, posa-li crema al nen, que no es cremi del sol!!
- Ah! I emporta't la nevereta, per si la Matilde baixa tard, que trobi la taula parada.

El Domingo carregat, bufa i se'n va cap al prat a preparar-ho tot.

Acudeix la vaca que falta, i totes desfilen cap al prat.

Però se n'adonen que els falta el més important...

- Ara m'he deixat el beure per berenar! Domingooooo, vés amb una corredissa a l'estable.
- A buscar el beure!

El Domingo se n'hi va.

- Teresita? On és el suc?
- *A puesto!* No trobaries aigua al mar!

Mentre el pobre home busca el beure, les vaques es miren i comencen a criticar.

- Pobre Domingo, trobo que ha perdut molt. No se n'adona de res!

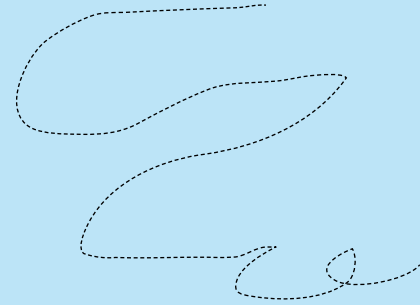
Una vaca el truca per telèfon i li mana un munt de coses més.

Mentrestant, totes van fent la seva.

- Noies, heu vist, aquella actriu tan famosa està fatal!
- Si, és que diuen que té la síndrome de les cuixes de viatgera!!
- Ahhhh!

Després d'una estona, apareix el Domingo, amb una pancarta, queixós:

No a les vaques boges!

EL CAPTAIRE

Una vegada hi va haver un gosset moooolt pobre, sense aixopluc ni família que estimar...

Sempre es sorprenia mirant dins de les cases on hi havia famílies felices sopant.

Vivia molt molt trist.

- Estic malalt. No tinc amics. El món no m'agrada tal i com és.
- No tinc un racó on refugiar-me, no tinc família.
- Per què hi ha animals que tenen tot això i jo he nascut en una gossera bruta, sense ningú?

Es repensa, tracta de decidir que fer.

Ser valent d'una vegada?

- Potser que truqui, potser em voldrien donar un crostó de pa?
- Al restaurant ja no me'n donen, hi ha uns gossos grossos i ferotges que m'ho prenen tot.
- I si provo d'acostar-me a la finestra, a veure si em veuen moure la cua i pensen que sóc bo i simpàtic?
- Segur que si bordo fluixet, pensaran que no mossego, potser em deixarien estar una estoneta, vora el foc, calentet,... Em farien alguna moixaina...
- M'agradaria aixoplugar-me una mica...
- Ai, m'han vist, bup bup, vénen a obrir-me la porta, o vénen a llençar-me una pedrada perquè marxi?

La família, li obre la porta al gosset amb una gran rialla.

- Hola gosset! Estàs molt moll!
- Que entri, pobret, està tremolant de por i fred!
- Entra petit que et donarem sopar i una flassada calenta!
- Ens el podem quedar?
- Mmmm,...I tant! En tenim tres més, ja no vindrà d'aquí.

El gosset, amb llàgrimes als ulls, se n'adona que al rebedor l'esperen tres companys més que remenen la cua amb una preciosa rialla de benvinguda.

ELS GOSSOTS

En una ciutat llunyana...

Quatre gossos pollosos van com una banda de mafiosos pel carrer com si fos tot seu.

Veuen una iaia i la fan ensopegar, quasi llencen a terra un cotxet de nen petit, i se'n riuen de veure una gosseta que coixejant, passa per la seva vora:

- Mireu-la nois! Ja, ja, ja! Què balla aquesta? Un, dos, un, dos... Camina amb les quatre potes, que no en tens ni idea!

Els altres, molt mal educats, li riuen la gràcia.

- Ei, pixa't aquí en aquest cotxe. No, millor, deixa-hi una bona tifa!
- Però no està prohibit? Hem de fer les feines i plegar-les... (diu un d'ells, que sembla més assenyat que la resta).
- No, no, en aquest barri, jo i els meus podem fer el que volem. Mira.

Tot rascant-se les puces, s'atansen a la cansaladeria, i borden atemorint a tothom, fins que el botiguer els llança un tros de carn, tremolant.

- Ara penso que també hem de passar per cal apotecari, a cobrar-li, el que ja sabem... (fa un gest com si es posés quelcom robat a la butxaca).

El gosset que sembla més assenyat, tot trist, marxa fent com aquell que dissimula i se'n va a denunciar als altres gossos dolents als mossos, on explica tot el que ha vist.

Torna amb la policia on són els gossos, i els mossos agafen un morrió per cada delinqüent, els emmanilla i els porta a comissaria.

La gent respira tranquil·la per fi, aplaudeixen i es feliciten.

S'atansen al gosset valent, que està en un racó, mort de por, l'aixequen de terra, i li diuen:

- Ja era temps que algú amb un parell de nassos els aturés a aquests poca substàncies.
- No en tinguis de por, has fet el que era correcte.

Grup de teatre de famílies

DISTRIBUÏDORA BÀSICA

Lluís Companys, 31 - 25003 - Lleida T: 973 262 316

visita la nostra botiga a: www.basica.cat

Peixets

Conills

Cavalls

1r

2n

3r

4t

5è

POESIES

LLEIDA D'HIVERN

De grisos indrets
fets de fumades cortines,
cada matinada, les cases
que em veuen existir,
ennueguen,
cremades per la melangia
de tot el que roman
quan no sóc aquí.
Els teus carrers,
la Seu dibuixada,
la família i el riu
baixant el seu camí!
I els ànecs, mandrosos,
esguardant el plom de l'aigua
i el cel, també burell,
que em capgira i m'inunda
quan he de partir.
La Lleida estimada,
a l'hivern canosa
i fins a les foranies,
pintada només d'un color,
(cendrós, dejú, perlí),
encapotat i ombrívol,
de clapes suaus
de ploma blanca,
i de fred incombustible,
glacial i mesquí!

Sònia C.

Les fulles que es desplomen
dolces, perseverants al sòl.
La càlida mel del comiat,
que decau vora el tronc.
Així és casa meva,
l'arrel del meu cognom.
És la superba cançó
del torrent que baixa,
l'ametlla vestida, per desvestir,
la fredor dels colors de la terra ferma.
I el soroll de la pedra, dins el molí.

Sònia C.

HISTÒRIES D'UNA NENA FELIÇ

De fet, sempre he estat el que es diu una nena nerviosa.

El que mai he entès per això, és que pel fet de tenir la necessitat de no avorrir-me, o de no voler escoltar les paraules que em resultaven poc interessants, els adults em clavessin el títol de despistada de classe, o el de xerraire.

He tingut des de ben petita l'afany de passar-m'ho bé, la necessitat de saber què és el que passa quan fas algunes coses divertides.

Per exemple: feia no gaire que havíem estrenat una classe molt gran, jo ja era mitjaneta, com de P4, quan varen portar un joc de llit i armari per una súper nina gegant que els reis van regalar a l'escola.

Tenia una mestra que era un pèl avorrida, sosa i apagada i jo no veia l'hora que ens deixés sortir al pati, o d'anar a fer pipí per no adormir-me escoltant. El cas és que, el dia que em van ensenyar a lligar algunes lletres, (les mateixes que ens havia ensenyat durant tres dies aquella setmana), vaig desaparèixer mentre la pobra senyoreta es girava de cara a la pissarra i començava amb les seves explicacions.

Tots a corre-cuita, em buscaren per cada racó de l'escola – de la que, per cert, en coneixia tots els topants-, sense èxit.

Ja disposats a trucar als meus pares, desesperats, els mestres van deixar de buscar-me, perquè de sobte, com una presència, una personeta mitjana va sortir de sota els llençols del llit de la nina. Era jo. És que tenia son, aquella nit havia tingut malsons i por, estava molt cansada,...

Però ells - no entenc perquè- sempre em recorden el dia que vaig desaparèixer, cosa que no és veritat, però és el dia que em van renyar més de la meva vida, perquè em penso que deien que els havia fet patir tant...

Encara que aquell dia que em vaig guardar un llapis de color vermell al nas - tenia les butxaques de la bata trencades i el color vermell sempre havia estat el més buscat- , quasi s'hi podia comparar.

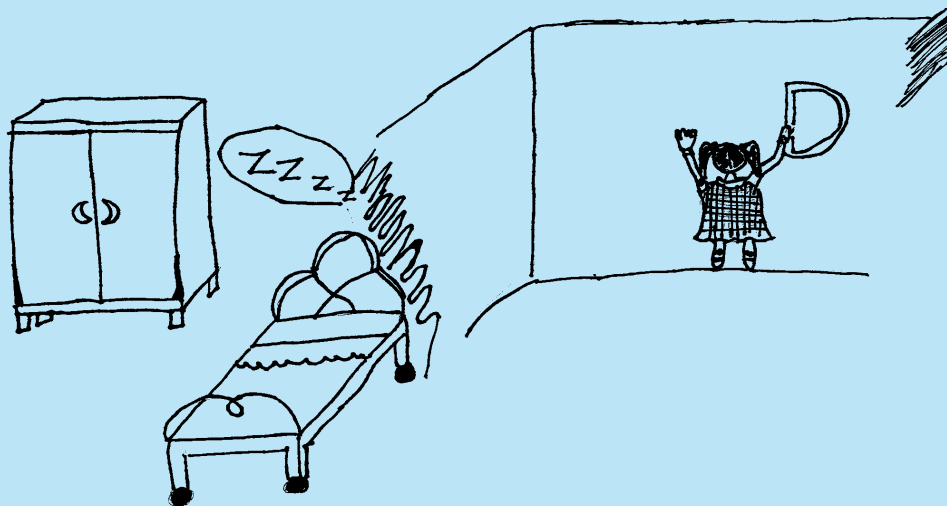
No sé. De vegades els adults ja les fan aquestes coses.

Com quan, després de passar anys guixant les parets del pati dels grans, amb guix que quedaven de les obres que feien a les cases, de sobte ja no es podia fer! Jo, és clar, lluny d'entendre el perquè de tot plegat, vaig continuar decorant una paret amb una lletra D preciosa, que també havia après aquell dia a classe. Ves, la vaig trobar una lletra la mar de senzilla i interessant de dibuixar.

La cosa és que, un dels mestres va pretendre que l'esborrés amb saliva, i us prometo que ho vaig

intentar, però només va durar esborrada fins que les babes que vaig fer servir per fer-ho es van eixugar... i va tornar a sortir el dibuix.

Realment aquella setmana va ser estressant, perquè quan es van adonar que no estava esborrada, la prova del meu delicte els feia bullir la sang i em sembla que cada dia a l'hora del pati em buscava un o altre per tornar-la a esborrar. Jo, com si essent a dins d'un cubell de deixalles del pati no hem poguessin trobar, m'hi vaig embotir durant mitja hora els dies que quedaven d'aquella setmana.

Quan sonava el timbre per tornar a classe, per això, sortia del cubell i anava cap a classe com si ja hagués passat el perill imminent. Com si a la classe ja no m'hi poguessin trobar.

Tampoc acabava d'entendre el perquè no podia anar al lavabo quan en tenia ganes, així és que si necessitava anar-hi, dins el que jo pensava que era d'una gran coherència, agafava la porta i anava a fer pipí. De vegades no hi podia arribar, perquè la senyoreta arribava abans que jo i em feia tornar per esperar-me a que tornés a sonar aquella sirena, que donava permís per moure el cul de la dura cadira.

Després va venir l'època en la que tampoc entenia que els nens a l'escola no podíem manifestar la nostra opinió sobre allò del que parlava el mestre sense el seu permís exprés. El fet de donar-la fora de temps em va portar molts problemes... La solució sempre era la mateixa. Anar a la classe de P3, com si veure als meus amics fos un càstig de mort...

I així, us podria explicar moltes coses, que de fet, ara que sóc gran – i per gran em refereixo a ser un adult mig responsable – encara em costen de frenar.

Però com que sóc gran, mare i adulta, ara puc fer.

Hola, em dic S i sóc una nena divertida, xerraire, feliç i de vegades incompresa!

I què??

Sònia C.

Abel

Fins el dia 20 d'abril de 2015, la meua era una família normal. Petita. Ben avinguda. Feliç.

El 20 d'abril però, a les 9:20 del matí, la nostra felicitat es va trencar en mil bocins, com un gerro que cau a terra. Impossibile de reparar. El 20 d'abril, un alumne de tretze anys va robar-nos la vida del meu cosí. L'Abel.

Fins aquell dia, eren moltes les veus que reclamaven més recursos a les escoles i instituts. Érem molts els mestres que observàvem la cada vegada més precària tasca educativa. Però no ha sigut fins ara, que ha faltat el meu cosí, que el món educatiu ha ficat el crit al cel. Està clar que alguna cosa falla, i que cal fer quelcom per retornar a les aules la cordialitat, familiaritat i el respecte i amor mutu que és d'esperar entre mestres, alumnes i famílies.

Si l'Abel fos aquí, lluitaria pels drets dels mestres i dels alumnes, perquè ell era, abans que res, una persona de principis. Defensava les coses en les que creia. Treballava com el que més perquè s'exigia a sí mateix fer la feina ben feta, i dono la meua paraula de que la feia. Em sento orgullosa del cosí que vaig tenir. A la seva habitació, encara s'hi amunteguen piles i piles de còmics i llibres en català, anglès, francès i italià. I munts de música i pel·lícules que no dubtava en recomanar-te i deixar-te si considerava que t'havien d'agradar. Era una persona sana, curiosa, esportista i fidel a les seves conviccions. I l'Abel era, sobretot, el millor amic que es podia tenir.

I ara, davant dels fets ocorreguts al Joan Fuster, què ens queda? Tristesa, ràbia, indignació... La impotència de sentir que des d'aquell moment ja res és el mateix. I tenir la sensació de que tot ha canviat, mirar al teu voltant i sentir-te sol i sense cap mena de recolzament administratiu. Costa viure dia a dia fent veure que res d'això ha passat. Cal aturar-se, reflexionar i actuar. Cal prendre decisions importants, perquè les persones que, com l'Abel, hem decidit dedicar-nos a l'educació no podem fer tota la feina sols dins d'una aula cada dia més plena d'alumnes amb necessitats tan diferents. Calen molts més recursos i cal el recolzament i la tasca de les famílies. Si volem una escola pública de qualitat, cal que treballem tots junts.

L'Abel, com segurament ja sabeu, també va ser alumne de la nostra escola. Recordo compartir amb ell les hores d'autocar, als matins o a les tardes tot tornant a casa. I de més grans, ja a l'institut, baixar junts amb l'autobús groc i xerrar cada dia una bona estona, fins arribar a casa. En alguns moments, era com tenir un nou germà gran. Una gran persona que ens abandona massa aviat. I que ens deixa, a part d'un dol immens, una gran sensació de ràbia i d'indignació.

Abel, allà on siguis, una abraçada eterna.

Aïda

TEXTOS GUANYADORS

JOCES FLORALS 2015

ELS CIGRONS ES FAN PETONS Pol Palacios P4	LA SARDINA ES BANYA A LA PISCINA Mariona Cuesta P4
EL MARTÍ TOCA EL VIOLÍ. Núria López P5	EL GENÍS FA UN CRIT PERQUÈ LI TOQUEN EL MELIC. Genís Verdú P5

Els ogres

Hi havia una vegada uns ogres de color verd que vivien en una ciutat molt gran. Les persones de la ciutat pensaven que eren dolents i ells se'n van anar a casa seva tristos perquè eren molt bones persones. Un dia un nen va caure per la finestra i els ogres el van salvar. El van agafar abans que arribés al terra. Les persones ja no es pensaven que els ogres eren dolents i els van voler al poble.

Conte contat, conte acabat.

Arnau Betriu. 1r. Cicle Inicial

El mico

El mico és divertit.

El mico és eixerit.

El mico menja plàtans i verdures cada nit.

Susana Palancar. 1r. Cicle Inicial

Els animals del riu

Un dia de bon matí tots els animals del riu es van aixecar molt contents perquè havia arribat el gran dia, el dia de l'excursió a les muntanyes.

Tots els animals es van preparar la motxilla, el peix Pepito es va ficar un entrepà de gambes pelades. La seva germana es deia Pepita i estava molt nerviosa.

Quan van sortir del riu van veure les muntanyes. Quan estaven a mig camí van trobar un llop, no era gens amable. El llop va dir, no us deixo passar. Però els peixos li van dir amablement – ens deixes passar? El llop va dir d'acord.

Al final van arribar a dalt de la muntanya i van veure la posta del sol. I van viure feliços i van menjar anissos.

Guillem Domenech . 2n. Cicle Inicial

El cavaller

Hi ha un cavaller blau
una mica babau
té cara de despistat,
va molt despentinat.

No tenia amics
i feia pa de pessic
el cavaller no era gaire eixerit
per això no tenia amics.

Una rosa que feia nosa
la van treure del jardí
i el cavaller pixaner
la va trobar al mig del carrer.

Júlia Barrera

2n. Cicle Inicial

Família

Tinc dos germans petits
són entremaliats i divertits
molesten quan faig deures
però m'estimen si estic trist.

La mare i el pare
són molt genials
per a mi són fenomenals.

Estimo la família
la meva família m'estima a
... a mi!!!

Aaron Gonzalez. 1r. Cicle Mitjà

El llapis que no volia escriure

Hi havia una vegada a una classe un llapis que no volia escriure perquè li semblava avorrit.

El nen que l'utilitzava sempre treia zeros. Fins que un dia se'n va cansar i el va llençar a la brossa i se'n va comprar un de nou.

El llapis estava sol i abandonat, estava trist, volia tornar a l'escola a treballar però no sabia el camí.

Un dia va veure el cotxe d'aquell nen i el va seguir fins a l'escola. El nen el va reconèixer i el va provar una vegada més i va treure un deu. I des d'aquell dia el nen sempre l'utilitzava.

Pau Peiretó. 1r. Cicle Mitjà

Records escolars

Hi havia una vegada un nen que es deia Marc. En Marc estava trist, perquè se'n anava a l'institut i deixava l'escola. En aquell moment estava recordant tots els moments alegres que havia passat a l'escola. En Marc estava recordant els tutors, els mestres i els monitors. S'ho havia passat molt bé aquests sis anys. Però un dia, per art de màgia va aparèixer un portal que el va portar al passat. Quan ja havia atravesat el portal es va veure més petit en una excursió que va fer tres anys enrere. Estava a l'excursió de la Guàrdia

Urbana, va pensar, m'ho vaig passar molt bé aquest dia, va exclamar. Allà va veure tots els seus amics de petits.

Era agradable per a si mateix i s'ho va passar molt bé.

De cop va tornar el portal i el va travessar una altra vegada. Aquesta vegada era a la classe de 4rt i estava a les colònies a la platja, estava tant content a tornar a fer vela, kayak i totes les altres coses. S'ho va passar tant bé i va tornar al portal, el va travessar i de cop va tornar a casa.

Gerard Izquierdo. 2n. Cicle Mitjà

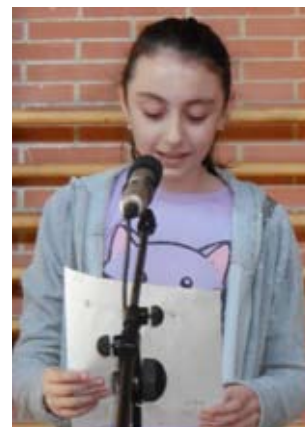
Món de caramel

Fes-me un món de caramel,
plena l'aire de cotó,
els dolços cauen del cel
i les estrelles pinyates són.

Si em menjo a petons la vida,
de xocolata els somnis són,
perquè la rialla de tots els nens
és la música de l'amor.

*Emma Cruz
2n. Cicle Mitjà*

Jardí de piruletes,
jardí de caramels,
i d'aquí agafo
moltíssima mel.

Iolanda Sebé
Fotógraf
iolanda@sb-sebe.com
www.sb-sebe.com
696 713 707 hores concertades

INSTANTS PER SEMPRE

click!

L'aventura del llapis taronja

Hi havia una vegada un llapis de color taronja, que era jo. Un dia, vaig caure de l'estoig on els meus amics i jo parlàvem sobre dibuixos, i aquí va començar la meva aventura. Vaig caure en un carrer de Lleida, Prat de la Riba, per on el nostre amo passava després de la classe de dibuix, anant cap a casa. Em trobava perdut i vaig començar a moure'm. Vaig trobar un senyor amb una maleta, m'hi vaig penjar justament quan el senyor carregava la maleta al seu cotxe.

Una estona després, em trobava en un avió i no sabia on anava. Em vaig adormir, i quan em vaig despertar estava en un lloc que hi havia molts cartells on hi posava "LONDON". Jo només sé un idioma, el *llapisi*, l'idioma que es parla als estoigs de jots colors. Anava mirant tot el que hi havia, però em vaig fixar en una espècie de torre molt alta on a dalt hi havia un rellotge molt semblant als que sempre dibuixava el meu amo, i s'hi va apropar. Allí vaig veure un llapis de color blau fort. Vam parlar una estona i em va dir que ell també s'havia perdut, ens vam fer amics, però una ventada molt forta se'ns va emportar als dos cap al riu Tamesis. Estàvem molt espantats, però vam tenir sort que una nena ens va agafar.

Des d'aquell dia el llapis blau i jo estem a aquell estoig, gràcies a aquella nena. Però encara recordo els vells amics de Lleida.

1r. Cicle Superior. Alba Peiretó

JOVIAR
EN MOVIMENT

Transports Joviar
Camí de Montcada, 90
25196 Lleida
Tel.: 973 72 71 81
www.residenciajoviar.com

Prop de 20 anys dedicats al transport de persones

L'estiu

L'estiu i la seva calor
han arribat al món,
amb els arbres ben
florits, les abelles
i els mosquits.

El fred ha marxat
i el sol ha arribat,
ara a la piscina em
banyaré i amb l'aigua escatxigaré.

L'escola s'ha acabat,
les vacances han començat
i un gelat ens hem menjat.

A la sorra de la platja em
vaig estirar, i amb el sol
em vaig cremar.

Al càmping aniré, que bé m'ho
passaré!
Al parc jugaré, però
els deures tindrè que fer.

Júlia Pallarés.
1r. Cicle Superior

Què guardo a la motxilla

És l'últim dia d'escola i ja soc a sisè. El Josep ens diu que guardem els objectes personals a la motxilla, quan ja he acabat em dispenso a marxar, just en el moment que em poso de peu penso en que potser m'oblido alguna cosa. Per trobar-ho començo a buscar per l'aula de música. Entro i em vénen al cap totes aquelles sensacions d'alegria que vius quan cantes i balles. Agafo aquests records i els guardo molt ben guardats a la motxilla, la tanco a poc a poc i vaig cap a l'hexàgon. Corren passo pel camp de ciment i *entrepuso* i toco amb les mans a terra, em tremola el cos i això em recorda algunes discussions amb els companys i companyes. D'aquests records no sé pas què en faré. Després de pensar una estona decideixo guardar-les a la motxilla perquè m'han ajudat a controlar-me quan estic enfadat. Faig tres saltets fins a l'hexàgon. Pujo a dalt de tot, miro el pati, una ventada em fa recordar quan jugàvem amb els amics a la forquilla i el ganivet i quan xerràvem sobre quins jocs ens agradaven. D'un sarpat els agafo i els poso a la motxilla.

Em comencen a caure llàgrimes. Que bé que s'hi està al Sant Jordi!!!

Salto la balla del parvulari i sense pensar-ho ni un moment camino cap a la sala. La sala era un dels meus llocs preferits quan era petit.

Buf!, que bé que estava quan era menut. Sense preocupacions i jugant amb moltíssima energia.

Ja no em falta res més, la meva motxilla està més que plena.

Mec Mec!! Sona la botzina del meu cotxe! És hora de marxar, però abans em faig una pregunta: Què portaran els meus amics a la motxilla? Segurament records com jo.

Arribo a casa i fico els records en una carpeta. La tanco amb clau i penso que aquests records m'ajudaran molt quan tingui dubtes.

Marc Blasi. 2n. Cicle Superior

Els fulls em parlen

Per què m'agrada llegir?

Perquè els llibres,
Són com capsetes,
Capsetes d'històries,
Capsetes de somnis,
Capsetes d'aventures ...

Per què m'agrada llegir?

Perquè els llibres,
Són com portes,
Portes que et porten

A llocs màgics,
Per què m'agrada llegir?

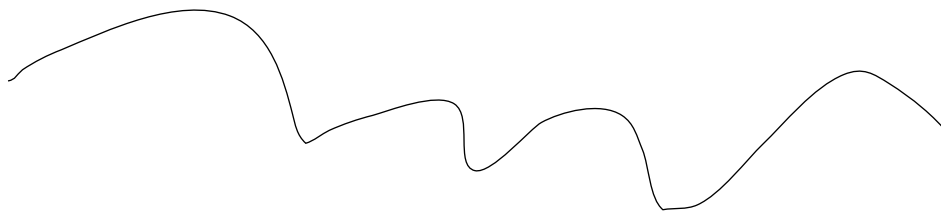
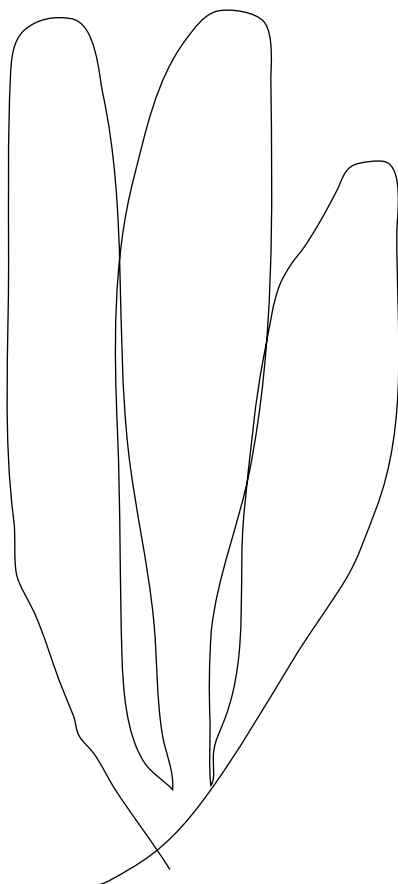
Perquè els llibres,
Són com mons,
Mons que mai
T'hauries imaginat.
Per què m'agrada llegir?

Perquè quan llegeixes,

T'imagines que ets
Una altra persona,
Una persona
Molt diferent a tu,
Per què m'agrada llegir?

Perquè un llibre,
És com una pel·lícula,
Una pel·lícula en una llauna
Per què m'agrada llegir?
Perquè un llibre,
És com una televisió,
Una televisió dins el teu cap.
M'agrada tant llegir!!!

Júlia Izquierdo
2n.Cicle Superior

ACADEMIA

FEM BRODATS DE TOTA MENA

BRODATS

MARINA

FEM BRODATS DE TOTA MENA

VENDA

Articles de regal.
Perfumeria.
Roba senyor, senyora i nen.
Jocs de llit, llençols,
cobrellits, tovalloles, estovalles...

C/ Corts Catalanes, 2 Bis
Telèfon 973 24 61 28
25008 LLEIDA

ESPORTS SOLE

- Roba esportiva
- Trofeus
- Fitness
- Excursionisme
- Natació
- Uniformes escolars

www.esportssole.com
E-mail: esportssole@gmail.com

pl. Sant Joan, 17 - 25007 LLEIDA - tel./fax 973 237 791

Notícies

DIADA DEL TEATRE: aquest curs hem celebrat la 20a Diada del Teatre, una de les nostres festes més emblemàtiques i especials. Hem inaugurat la jornada amb Òscar Delatorre. Volem donar les gràcies a totes les persones que ens ajudeu a que aquesta festa sigui ben lluïda i cada vegada millor. (1)

CONFERÈNCIA: el dia 25 de febrer vam tenir el plaer de tenir a l'escola en Joan Melé que ens va parlar de l'Educació en valors com a eina de transformació social. Molt recomanable. (2)

RICARDO ALCÁNTARA: (3) el divendres 6 de març va venir en Ricardo Alcántara a la biblioteca de l'escola. És un escriptor nascut a Uruguai i que va publicar el seu primer llibre als 24 anys. Ens ha explicat el procés de com escriu i ens ha dit que és molt feliç fent aquesta feina. Els nens i nenes li estem molts agraïts.

CANTATA: el dia 6 de maig, els nens i nenes de sisè han participat a la cantata col·lectiva "El Flautista d'Hamelín" a l'Auditori Municipal Enric Granados. Aquesta cantata està composta per Ramon Andreu i amb la lletra de Felip Gallart. Una vegada més, agraïm la tasca dels organitzadors/res i als nens i nenes que hi han participat per demostrar, un any més, que l'esforç, la cooperació i el treball en equip donen els seus fruits. (4)

PREMI DE LITERATURA JOVE "Enric Farreny": Amb la voluntat d'esperonar la imaginació creativa del jovent, des de fa ja 36 anys que la seu territorial d'Òmnium cultural de Ponent convoca aquests premis dedicats a la memòria de l'enyorat pedagog ponentí. Enguany la nostra escola s'hi ha presentat amb els textos que el curs passat varen guanyar els Jocs Florals del centre, tant

en prosa com en poesia dels quals un ha resultat ser premiat. El guardó ha estat per l'Íker Gómez amb la seva poesia titulada "L'aranya". Enhorabona!!! (5)

ESPORTS (6,7 i 8): Aquest mes de juny durant dos dies (9 i 10) en Sergi Escobar ens ha fet dues xerrades seguides de dues gimcanes ciclistes.

El mes de maig ha estat farcit d'esdeveniments amb la Milla Urbana Escolar que s'ha disputat davant de l'Arborètum amb alguna que altra dificultat d'espai, però amb la medalla d'or de l'Albert Llop, la d'argent de l'Ares Blasi i molt d'esforç per part de cada participant.

També al maig ens hem desplaçat fins a La Garriga per a participar a la Fase Nacional dels Jocs Esportius Escolars, malgrat que els de cicle Mitjà van jugar contra altres de més grans, tothom va tornar carregat d'obsequis.

Abans al març, al febrer i al gener havíem disputat la fase comarcal i la territorial de Lleida. Al març també els de cicle superior han participat a la trobada de mini handbol al pavelló del col·legi Episcopal.

Un abril més hem organitzat una caminada amb les famílies, aquest cop des del pàrquing de l'aeròdrom d'Alfés fins els tossal del Pedrós, d'anada per la timoneda i de tornada per la vora del canal.

SOLIDARITAT AMB ELS FETS OCORREGUTS A L'INSTITUT JOAN FUSTER DE BARCELONA: el dia 22 d'abril hem fet una lectura especial i conjunta. Tota l'escola ens hem reunit als pins per llegir el conte "Història d'una bala" i escoltar "El cant dels ocells", en record de l'Abel Martínez, exalumne de la nostra escola. (9)

SANT JORDI: com cada any hem celebrat la Festa de Sant Jordi amb els nens i nenes i també amb les famílies. Com a protagonistes, les curses, els Jocs Florals, els dibuixos, la xocolatada i les cucanyes. El dia de la festa de tota la comunitat hem fet plantada de flors i de plantes aromàtiques, venda de samarretes i intercanvi de llibres, i com a novetat les famílies ens heu aportat una imatge de lectura en família, que encara a dia d'avui els nens i nenes miren embadalits pels passadissos. Aquest curs el llibre de Sant Jordi ens parla sobre el gust per la lectura i les diverses activitats que fem a l'escola. **(10)**

TEATRE DE FAMÍLIES (11): el dia 4 de juny al vespre, en commemoració a l'acampada escolar, ens trobem a l'escola per poder veure les **“faules per viure, faules per conviure”**, que va estrenar el grup de teatre de pares i mares, el curs passat.

FESTA DE LA PRIMAVERA: el dissabte 13 de juny ens trobem per celebrar una altra de les festes grans de l'escola, la Festa de la Primavera, organitzada per l'AMPA, amb mostra d'extraescolars de migdia, diversió als inflables, el comiat de sisè, futbol, sopar i música, en immillorable companyia.

CLOENDA DE L'AGENDA 21: el dimecres 10 de juny, un grup de representants de tota l'escola hem anat a la Seu Vella per participar a la cloenda de l'Agenda21, el projecte mediambiental al qual estem acollits i que ens vol portar: “Cap a una escola sostenible en un món poc sostenible”, a través de diverses actuacions que duem a terme perquè els nens i nenes vagin aprenent a tenir cura del medi ambient, estima per la natura i puguin estalviar recursos.

BANC DE FAMÍLIES: aquest és el tercer curs que comptem amb un banc de famílies voluntàries que ens ajudem en tasques del dia a dia de l'escola i amb les que preparem activitats diverses. Podem dir que ja és una iniciativa consolidada i que funciona molt i molt bé. Esperem que al llarg dels anys el puguem mantenir i ampliar. A l'inici del curs vinent ja us farem arribar el recull de tot el que s'ha fet. Volem donar les gràcies a tantes famílies que amb el vostre temps i dedicació col·laboreu amb nosaltres. **(12)**

MESTRES EN PRÀCTIQUES: aquest curs també hem acollit a l'escola practicants dels graus de mestre, tant d'infantil com de primària. Ara toca desitjar-los molta sort i bones pràctiques en el futur.

FESTA DE L'AIGUA: l'últim dia de curs, a la porta de les vacances celebrem, com ja és tradició, la festa de l'Aigua amb tots els nens i nenes. Un dia remullat, amb cucanyes, gelats i llàgrimes pel comiat de sisè. Bons desitjos a tothom i ens retrobem el curs vinent. Que passeu molt bon estiu!

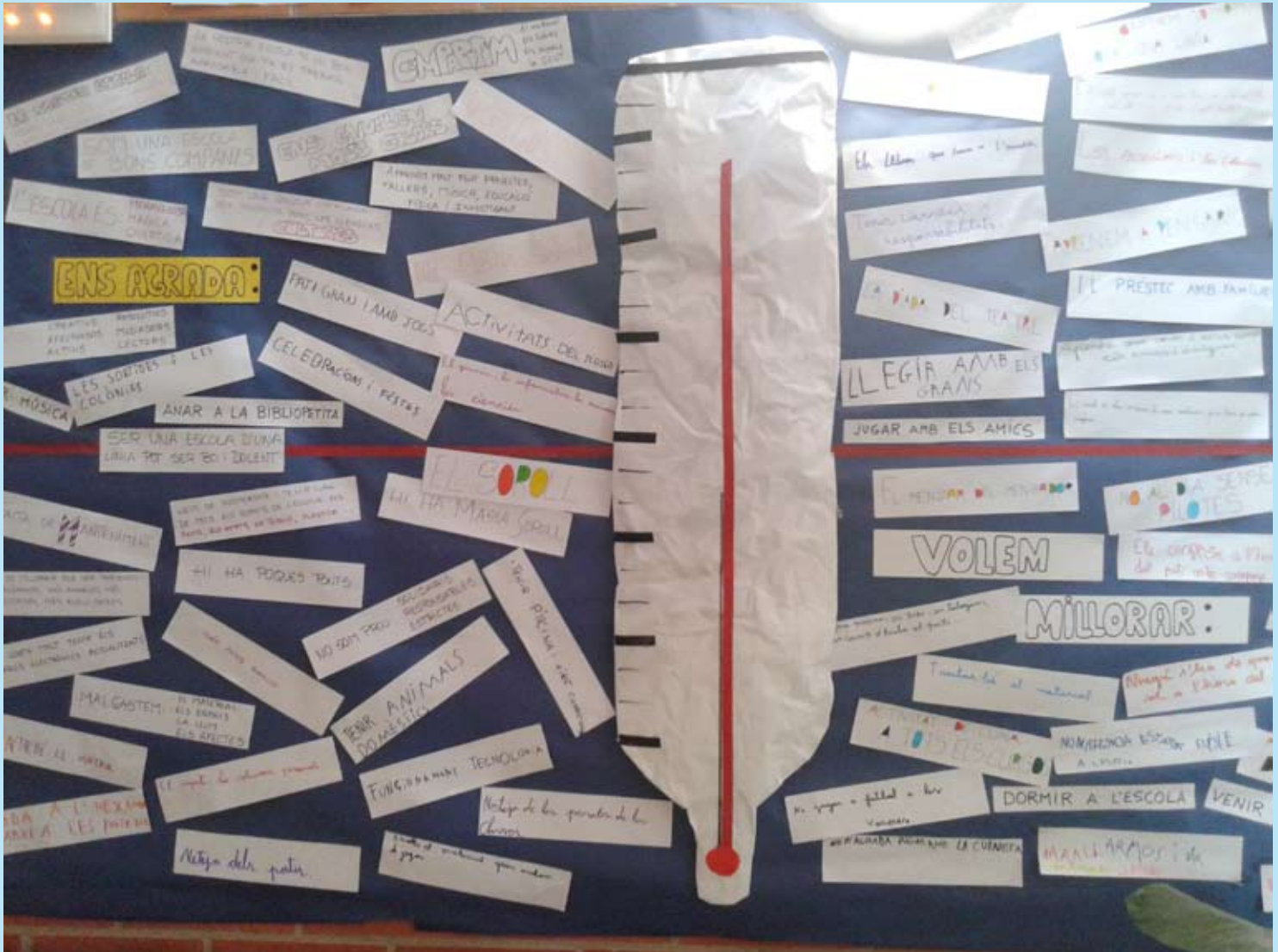
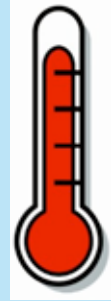

project
 ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■
 enginyeria + arquitectura

c. paer casanoves, 40 bx_25008 lleida
 t. 973243816_project@projectlleida.com
 www.projectlleida.com

projectes i direccions
 certificat energètic
 cèdules habitabilitat
 obres menors
 construcció
 rehabilitació
 instal·lacions
 obertura botigues
 reforma vehicles
 marcatge CE
 projectes d'activitats
 assessorament

El termòmetre

PASSATEMPS

BUSCA A LA SOPA DE LLETRES:

RATA D'AIGUA (RATADAIGUA)

TARSER

CANGUR

LINX

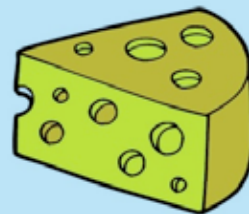
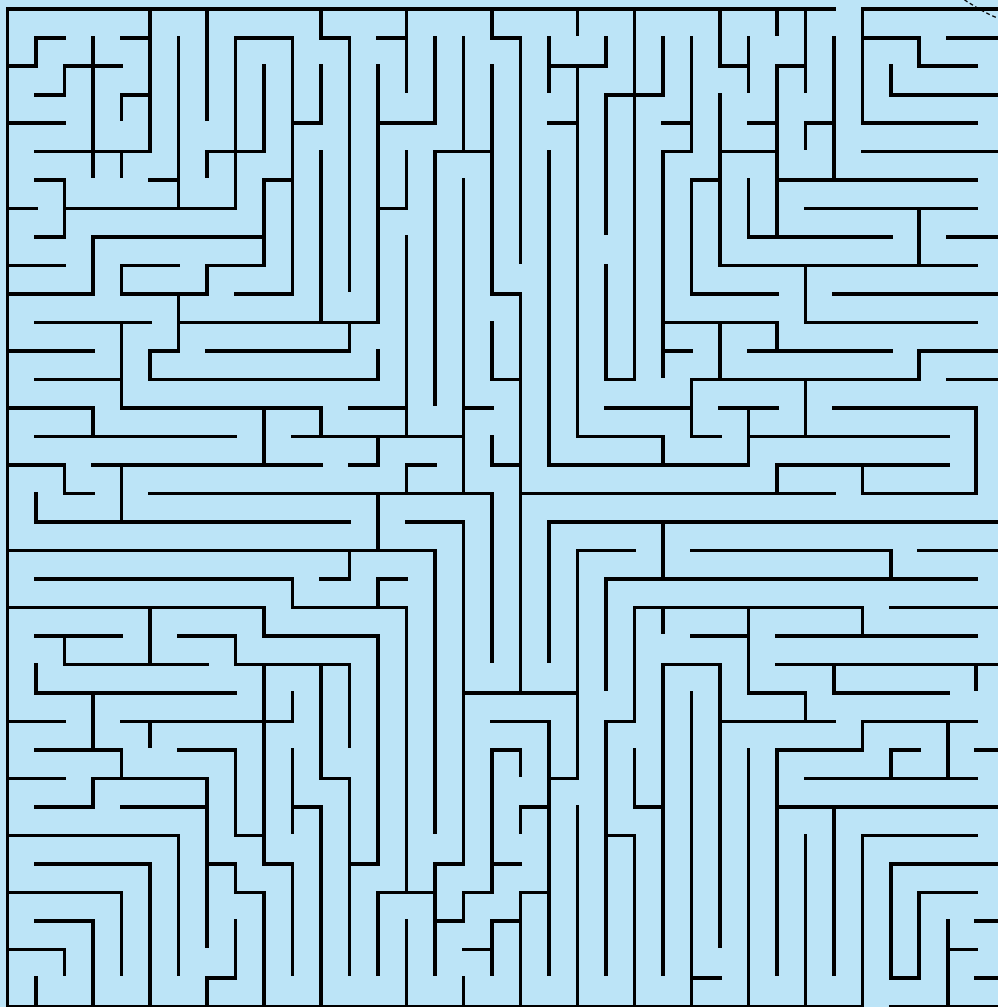
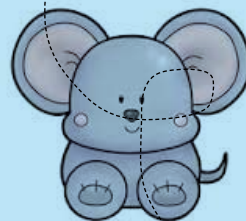
R	Q	W	E	T	R	Y	O	U	I	P	A	S	D	F
F	A	D	S	A	M	N	B	V	R	C	X	Z	T	G
G	T	T	L	G	T	D	S	U	K	J	G	D	R	H
H	A	J	A	R	U	M	G	P	N	V	B	E	E	J
J	R	E	N	D	W	N	O	U	I	L	P	R	W	K
K	S	I	R	Q	A	Z	Q	T	Y	X	N	I	L	Ñ
Ñ	E	K	F	C	H	I	B	M	P	O	I	Y	Q	L
L	R	S	M	N	B	Z	G	X	C	V	Ñ	L	Y	Z
Q	K	J	H	A	S	D	F	U	G	P	O	I	U	X
W	I	S	T	Y	U	I	O	P	A	M	N	B	V	C

Troba els noms dels personatges de l'Arale:

Arale , Gatchan, Sembei, Midori, Obokoman i la "Merdeta" de color rosa.

V	X	B	S	J	R	K	I
G	A	T	C	H	A	N	L
P	I	R	O	D	I	M	U
O	E	K	A	Y	Ñ	E	W
Y	B	S	Z	L	F	R	W
J	M	O	U	B	E	D	F
H	E	L	K	P	W	E	K
D	S	F	K	O	J	T	C
K	O	H	H	F	M	A	X
V	J	G	J	L	D	A	H
C	W	D	L	H	M	K	N
Ñ	Z	F	X	S	F	S	G

EL LABERINT

ANIMALS AQUÀTICS

U S K B
N G

Escriu el nom de 12 animals aquàtics

T	T	R	O	M	A	X	I	E	P
P	O	P	V	E	R	U	U	S	L
S	A	R	D	I	N	E	S	T	L
A	I	N	T	A	U	R	O	R	E
N	J	M	W	U	G	F	B	E	N
G	F	D	V	U	G	B	A	L	G
U	E	O	R	A	D	A	L	L	U
I	Z	F	W	C	X	L	E	A	A
L	G	Í	Q	O	I	P	N	Ñ	D
A	O	Q	W	F	Y	X	A	O	O

euro-studio

escola
AMPA
sant jordi
LLEIDA

